

1

Poslední úsek trati už sotva vnímal. Stoupání mezi šestým a sedmým kilometrem mu sebralo tolik sil, že zbytek závodu dobíhal „na morál“. Diváky shromážděné v cíli ignoroval, soustředil se pouze na to, aby neupadl. Cítil se vyždímaný, nohy se mu podlamovaly, navíc za sebou slyšel svižné kroky jednoho ze soupeřů, který se ho chystal pokořit v závěrečné rovince. Zařal zuby a snažil se přimět unavené tělo k rychlejšímu pohybu. Marně. Pár metrů před cílovým koridorem se kolem něho přehnal šlachovitý čahoun a připravil ho o umístění v první pětce. Vyčítat si to ale začal až o několik desítek vteřin později, když zlomený v pase konečně popadl dech. Měl ještě zabrat!

Ponuré myšlenky přehlušil hlas jednoho z trojčat.

„Tati, dostaneš medaili?“ Petřík ho popadl kolem pasu, a i když mu bylo pouhých pět, málem ho porazil. „Fuj, smrdíš,“ konstatoval s pokrčeným nosem.

Chtěl mu odpovědět, ale ještě se mu nedařilo artikulovat. Vycházely z něho jen nesrozumitelné útržky slov.

Čahoun, jenž ho předběhl těsně před cílem, mu podal ruku a poklepal mu na rameno. „Hezká práce.“

„Díky.“

„Já děkuju,“ zazubil se, „vytáhnuls mě na kopec, pak už jsi byl snadná kořist.“

Nebyl si jistý, jestli to má brát jako lichotku, ale nakonec to nechal plavat. Vzal Petříka za ruku a zamířil s ním mimo trať, aby si nalil teplý čaj.

Mezitím k nim doběhl i Pavlík, táhl za sebou kus oblečení a hlasitě oddechoval, jako by závod běžel on. „Máma říkala, že si to máš oblíknout, jinak nastydněš.“

Vzal si od druhého z trojčat funkční triko a přehodil si ho přes záda. „Dáte si sůšu?“

Oba chlapci nadšeně přikývli, a když zmizeli v útrobách unhošťské sokolovny, obrátil se zpět k davu diváků, aby počkal na Moniku. Za ní se neochotně loudala Markétka. Ta doplňovala

dvojici mušketýrů, ovšem nebyť rodných listů, v nichž měli všichni tři stejné datum, málokdo by uvěřil, že se jedná o sourozence narozené v tentýž den. Dvojvaječná trojčata, tak zněl verdikt, když jim doktor tu šokující zprávu oznámil. Jedno vajíčko připadlo na kluky, to druhé na Markétu. Vypadala jinak, chovala se jinak... celá byla úplně jiná. Byla tátova. Vysněná holčička, kterou přes všechny stud nedokázal milovat jen třetinovou láskou. Ona pro něho vždy byla první na pásce, zatímco na oba syny zbývala až druhá příčka.

Monika ho políbila. „Gratulujeme, tatínku, běžels úžasně.“

„Skoro jsi umřel,“ nesouhlasila dcera.

„Ale jdi ty...“ Vzal ji do náruče a přitiskl si dětskou tvář ke zpocenému obličejí. „Jak jsi na tohle přišla?“

„Vypadals tak.“

„Jak jsem vypadal?“

„Jako když umíráš,“ odpověděla nevrle. „Na čele jsi měl takovou velikou žílu a hrozně jsi koukal.“

„Koukal?“

„Jako bys viděl něco, co ostatní ne.“ Zamyslela se. „Možná ducha.“

„To jsem se asi soustředil, aby mě nikdo nepředběhl, víš?“ vysvětloval.

„Tak proč tě předběhnul ten velkej chlap?“

Znejistěl. „No, zřejmě jsem se soustředil málo.“

Dcera se začala v jeho náručí ošívát. „Sundej mě, škrábeš fousama!“

Poslechl.

Natáhla k němu pravou ruku. „A teď mi slib, že už nikdy nepoběžíš.“

Překvapeně se na ni podíval. Její odhodlaný výraz prozrazoval, že nežertuje. Zatvářil se ublíženě. „Ale víš přece, jak moc rád běhám...“

„Tak aspoň slib, že už nikdy nebudeš takhle koukat.“

„Slibuji.“ Stiskl nabízenou ruku.